

Finálny boj

Vtom sa ocitla pred šikminou. Nemala na výber, musela rýchlo zastaviť Willarda. Jednoducho musela. No nechcela. Stále sa bála vkročiť na šikminu a odhliť tajomstvá, ktoré ukrýva miesto dopadu meteoritu. Nechcela zabiť Willarda. Neurobil nič zlé, mal len zlé úmysly. Musela tam ísť. A už sa šmýkala po šikmine dolu. Niekoľkokrát sa zaknísala a úplne dolu spadla od únavy do studeného snehu. Hrubá oranžová bunda bola celá od krvi a pôvodne biele maskáčové nohavice boli naozaj slabočervené. Zatvorila oči a spytovala sa sama seba či sa to oplatí. Nakoniec prišla k záveru, že áno a s námahou sa postavila na nohy hľadiac dopredu. Zem sa jej pod nohami trochu triasla a ona pomaličky postupovala dopredu. Zemetrasenie sa stupňovalo a spredu vychádzal odpudivý zápach čohosi, čo Lara nechcela vidieť. Pustila sa do behu. Bežala dlhou tmavou chodbou so svetlom na konci až opäť spadla. Hlavu jej šlo roztrieštiť od bolesti. Počula hlasy všetkých, ktorých musela zabiť. Sophia, Tony, ba aj chlapík ktorý pracoval pre Sophiu. Chytila si hlavu, držala ju v pevnom stisku až napokon hlasy ustáli. Postavila sa zo zeme a uvidela Willarda ako zasadzuje Element 115 na svoje miesto. Opäť sa ozvalo zemetrasenie. *To snád' nie!* pomyslela si Lara hľadiac na meteorit, ktorý sa dvíhal z temnej jamy uprostred miestnosti. *To nemôže urobiť!*

Willard podozriivo skúmal jamu, z ktorej sa meteorit zdvihol a nevnímajúc si Laru skočil do tmy. *Čože?!* skríkla Lara v mysli a pribehla ku jame. Žiaľ nič okrem tmy v nej nevidela. Vtedy uvidela dve žiarivozelené oči uprostred celej tmy.

"W-Willard?" ozvala sa Lara, "s-ste t-tam?"

Vtom z tmy vyletelo vlákno pavučiny, pripevnilo sa na strope a z jamy vyšiel odpudivý Willard s ôsmimi nohami a so zvráskavenou tvárou.

"Profesor, to som ja," prihovorila sa mu, no on po nej vystrelil zelenú kyselinu so zjavne vražednými úmyslami.

Lara sa naňho zachmúrila a tasila pištole. Zopár ranami ho zrazila k zemi, no určite ešte nebol mŕtvy. Ležal a zhlboka dýchal. Lara založila zbrane a skočila na rebrík lezúc na miesto, odkiaľ spadla k meteoritu. Zhora sledovala to úbohé stvorenie ako leží a zbiera sily na svoj ďalší útok. Zdalo sa, že súboj skončil, no Lare to nejako nesesedelo. Zopár rán a je po ňom? Ležal na zemi a nehýbal sa. Nehybné ležal. Osem nôh sa nehýbali a telo s dvoma kanónmi namiesto rúk sa taktiež nehýbali.

Vtom sa pohol. Zdvihol nohy a postavil sa. Stále hlboko dýchal a hľadel na Laru stojacu na vrchole, vysoko nad ním. Rozmýšľala, čo urobí. Či zaútočí, či niečo povie alebo bude stáť stále na svojom mieste. Bola stále viac nervózna a nedokázala stáť na jednom mieste. Nenápadne jednou rukou nahmatala brokovnicu, ktorú mala zavesenú na batôžtku. Tasila ju a mieriac na Willarda kráčala k okraju plošiny, na ktorej stála.

"Tak čo?" ozvala sa smerom k nemu, no zjavne jej nerozumel.

Vtom vystrelil smerom k Lare pavučiny. Uväznil ju na plošine a skočil na pavučiny, ktorú sám vytvoril.

"Úžasné, však? Čo všetko dokáže evolúcia!"

"To nie je evolúcia, Willard! To je mutácia! Nevieš to ovládať. Ani nebudeš vedieť a niekoho zabiješ."

"Budete ma musieť zabiť, Lara."

Rozmýšľala, čo povie, aby ho nerozčúlila a aby ju jediným pohybom nezhodil do zradnej jamy.

Vtom naňho vystrelila zopár brokov. Pavučina bola ale nenormálne silná a vydržala túto spříšku olova.

Willard sa zasmial a pozeral, ako si Lara nabíja brokovnicu.

"Poradím vám, Lara. Jediný spôsob ako ma môžete..."

Lara zmizla. Bežala jednou z chodieb a dolu veľkými schodmi, až sa ocitla pri kráteri. Videla Willarda, ako visí na pavučine a namiesto toho aby si vypočula, čo jej chcel povedať, tak mu na pavučiny potichu prilepila granát. Ten práve vybuchol.

Willard spadol na zem a opäť sa nehýbal.

Lara bežala chodbou a vzala nájdené Oko Isis. Neďaleko našla pohodené žezlo, ktoré patrilo Sophii. Ihneď doňho zastokla Oko a to sa rozžiarilo. Skúsila z neho vystreliť podobne ako to robila Sophia. Zo žezla vyprskli nejaké iskry a dopadli na zem. Skúsila to znova. Tentokrát jej to šlo lepšie. Strieľala po Willardovi rovnaké blesky ako on po nej. Miestnosť sa ozývala rýchlymi krokmi a bleskami.

Napokon Willard spadol na zem. Stále dýchal. Lara sa k nemu rozbehla a vo vhodnej chvíli mu Oko zabodla do hlavy. Odskočila od potvory a počkala, až zmizne. Namiesto toho, aby zmizol, tak sa rozpustil. Ostala po ňom len krvavočervená tekutina.

Lara vzala Oko Isis vznášajúce sa vo vzduchu a pozbierala ostatné artefakty. Pokojným krokom vyšla po shodoch na miesto, odkiaľ prišla a kde videla kúsky Willardovej pavučiny.

"Človek je sám sebe najväčším nepriateľom," riekla a ľahkým krokom odkráčala von.